

95 fragmentaarista teesiä
tiededogmin temppeleinoveen

Tieteellisen

maailmanlähestymistavan

syväkritiikki

R. A. Karmanen

Tieteellisen maailmanlähestymistavan syväkritiikki

95 fragmentaarista teesiä tiededogmin temppelinoveen

Teosta saa lainata. Kirjailijan nimeä ei tarvitse mainita.

© 2022, R. A. Karmanen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6554-8

Näkökulmia vaihteleva jankutus kykenee avaamaan sen, johon yksinkertaistettu pelkistämisen ei pysty.

Olisi typerää kieltää se, mitä emme voi täysin selittää. (Camille Flammarion)

Esipuhe

Vaikka vastustaminen ei yleensä herätä arvomaailmaansa linnoittautuneita, vaan saa päinvastaista mieltä olevat käpertymään yhä syvemmälle käsityksiinsä, ei nykyisessä tilanteessa ole juuri muutakaan keinoa valaista aikamme vaivihkaa tunnistamattomaksi naamioitunutta ongelmaa, joka pitää yllättävän laajalla tavalla ihmiselämiä panttivankinaan. Siksi tämän teoksen ilmaisulajiksi on valikoitunut ”epäkorrekti huutaminen”.

Tämän kirjan tarkoituksena on subjektiivisin keinoin osoittaa objektiivisen maailmantutkimustavan puutteet ja sokeat pisteet. Sen tarkoituksena on osoittaa, että tietyn asenteen *keinotekoinen* omaksuminen aikaansaa näkökulman, joka oikeuttaa itsensä. Niin paljosta taikauskosta kuin *tiede* onkin meidät vapauttanut, se on kuitenkin tietämättään näkökulmasidonaisen ajattelutapansa vanki. Niin paljon arvoituksia ja maailmanselityksiä kuin se on meille avannutkin, se on *aidon* subjektiivisen elämänalueen ulkopuolelleen jättämisen seurauksena aikaansaanut osittuneen maailman kuvan, jonka sisällä emme voi kokonaisvaltaisesti hyvin. Tieteellisen lähestymistavan viat eivät ole moninaisia, mutta ne piilevät perustassa, ovat laadultaan alkuvääristäviä ja osoittautuvat siksi vakaviksi kokonaismaailman kuvan tyypistäjiksi. On pidettävä mielessä että ongelmat piilevät pääasiassa *tasoa syvemmällä*, kuin tieteen tutkima laaja sfääri, eikä sen motivaatiosta tutkia kenttäänsä, ole juuri huomauttamista. Päinvastoin, tieteen

laajat, vuosia kestävät tutkimukset ja tuhansien ihmisten panos ansaitsevat syvää kunnioitusta: siksi myös tämän kirjoittaja on tietyn varauksin ”tiedefani”. *Nyt ei kuitenkaan ole kyse tutkimusten intensiivisestä kattavuudesta, vaan taustasta, joka on nyrjähtänyt sivuun tietynlaisen ylipainottuman syystä.* Jotain hyvin olennaista puuttuu: Liialliseen epätarkentavaan objektiivisuuteen ajautunut ”mitentiede” on unohtanut ”miksifilosofian” ja siksi huomauttamatta harhautunut laatunsamukaisiin uskomuksiin ja näkökulman synnyttämisiin osatotuuksiin. Näitä uskomuksia ei ole helppo purkaa ja osoittaa, sillä ne piilevät syvyysuunnassa, eivätkä vallitseva ajattelusuunta ja tieteelliset metodit yllä niitä havaitsemaan, eikä itsekorjaavuus korjaamaan...

Aforisminkaltainen tiivistetty teksti, joka on oivalluskykyiselle mielelle eräänlainen viitteenomainen *syväperustelu*, voi kuitenkin tarttua tähän tehtävään: pintaperusteluihin *oppineelle ja tottuneelle* se on tosin usein kuitenkin vain pelkkä kalpea väite.

Kirjan aforismit on otsikoitu siksi, että ne valaisisivat ongelmaa hieman toisesta tulosuunnasta ja täsmentäisivät merkitystä, joka ei ole *käsitesovittu*, vaan piilee mainitun oivallustyön takana. Täsmentävien sanahirviöotsikoiden on tarkoitus – paitsi älyllisesti stimuloida ja täsmentää - myös humoristisesti keventää raskasta aihepiiriä, jota on usein pakko lähestyä tympeässä kriittisen negaation valossa.

Tämänkaltainen kirjallinen hanke on tietenkin mustamaalausyistä orastavan kirjallisen uran itsemurha ja sille tullaan tuhahtelemaan ja nauramaan *tarkoitushakuista* leimanaurua, se pyritään järjestelmällisesti sivuuttamaan ja unohtamaan, sillä uljas ylpeä tiede ei ainakaan ensi näkemältä vaikuta olevan ansaitun kritiikin oikeutettu kohde: ajassamme kun on ilmiöitä joita vastaan se ansaitusti ja epäitsekäästi taistelee, eikä tätä työtä sovi järkyttää.

Varsinaisen aforistisen syvähavainnon edistyessä pyritään kuitenkin paljastamaan syitä, miksi näinkin tulee olla. Tieteellisestä maailmankuvasta on tullut pyhä lehmä, jonka metodin *uskotaan* purevan aivan kaikkeen, ilman valjuuntumista, mahdottomuutta, tai vääristymiä.

Koska tieteellisen maailmakuvan ongelma on, että siitä puuttuu syvyys-suunta, sen kritiikki on osoitettavissa ainoastaan tämänkaltaisen osista muodostuvan kokonaisuuden avulla. Yksittäinen tiivistetty aforismi ei vielä avaa mitään, vaan ne on nivottava yhteen, kokonaisuudeksi.

Lapsi pesuveden mukana

Tieteelliseen tutkimusmetodiin kuuluu yllättävä kasvannainen: Se on sokea omalle puutteellisuudelleen. Kuuluisa ”itsekorjaavuus” ei yllä *pinnan alle*. Tiedelähestymistavan pahin vika on rivien välistä lukemiskyvyttömyys. Se ei omaa syväperusteluiden havainnointikykyä ja vaatii pintaperusteluita syvätötuksiin. Näin se menettää ihmiselle olennaisen syvätötuuden, eikä se enää kuulu maailmankuvaamme. Kun se ei ole pitkään aikaan kuulunut maailmankuvaamme, se on muuttunut vieraaksi. Näin viisaus ja usko sekoitetaan toisiinsa, eikä leväperäistä sokeaa uskoa ja viisauden hedelmiä kyetä erottamaan toisistaan.

Johtajan esimerkki

Tieteessä ei ole todellista syvyys-suuntaa, mutta se on oppinut pitämään *monimutkaisuutta* syvyytenä. Tämä malli suodattuu myös maailman yleiseen mielipiteeseen sillä tieteen osoittama auktoriteettisunta syrjii syvyyttä inhimillisessä kokonaiskuvassakin. Siksi syvyyttä ei enää tunnusteta ja erotuskyvyn puutteessa sitä samaistetaan usein jopa uskontoihin. Lisäksi vallitseva elämäntapa tukee epäherkän syvänäkökyvyttömyyden edistymistä.

Metodin raja ja piirin ulkopuoli

Ulkoinen mittaustiede operoi usein ”miten kysymyksen”, luokittelun ja nimeämisen avulla; ulkopuolelta. Lähestymistapa toimii erittäin hyvin niillä elämän alueilla, *jotka tällä tavalla tutkittavissa ovat*. Se minne kyseinen tutkimustapa ei yllä, jää yhä enemmän katveeseen. Tieteellinen tutkimusmetodi on luonut itselleen tilan ja antanut maailmalle suunnan.

Kanonisoitunut lähestymistapakummallisuus

Monet *uskovat*, että ”miljoona kirjainta” muuttuu kirjaksi kun ne asetetaan säkkiin ja ravistellaan riittävän kauan. Monet *uskovat* sen siksi, että toisetkin näyttävät uskovan ja ajattelevat heidän varmaankin perehtyneen asiaan paremmin? Miksen siis minäkin?

Näin syntyy kaksi uskonlaatua: Sokea tieteellinen auktoriteettiushko ja siinä pesivä halu kuulua yleistä arvostusta nauttivien joukkoon, sekä *usko mahdottomuuteen* siksi, että alku ja loppu on havaintokykymme ulottumattomissa - ja että niin nyt vain *näyttää käyvän*, eikä ongelma ole varmaankaan kovin olennainen, koska emme saa siitä objektiivisesti kiinni.

Omaksumistiedonlajin massapsykoosi

Ihmismielellä on hämmästyttävä kyky olla katsomatta ytimeen, silloin kun järjestelmä on jo tehnyt sen hänen puolestaan ja hän saattaa sijoittaa tilanteen jonkun siihen kuuluvan käsitteen alle, kuten esimerkiksi kreationismi – vaikkei se siihen lähemmin tarkasteltuna mitenkään sopisikaan.

Prosessin tutkimusharha ja syvätiedon rappio

Se että kosmos järjestyisi itseksensä ja kaaoksen saattamana muotoihin, joka sisältää kauneutta, monitasoista tarkoituksenmukaisuutta ja äärimmäistä järkeä on aikamme suurin uskomus. Tunneälytön ja yksilöity *prosessin* tutkiminen on mahdollistanut tämän. Lisäksi juureton toistotieto ja vallitseva, vasemman aivopuoliskon suuntaan kallistunut muisteluaajattelu vahvistaa sen rakennetta.

Valitun metoditien osiinhajottama

Kun tietää kaikesta jonkin verran, kokonaisuudella on mahdollisuus hahmottua. Kun tietää vähästä paljon, kokonaisuus hämärtyy. Aikamme takoo fakkiutumista, eikä syvyysuuntaan ulottuva maailmankuva todella täydenny osittuneessa ja vain pinnallelytävässä ympäristössä. Asiantuntijoiden laajakaan sirpaletieto ei johda olennaisen kokonaisuuden hahmottumiseen,

eivätkä syväpalat ole käytettävissä, vaan kiellettyjen listalla. Vain todistettavissaoleva kuuluu maailmakuvaamme.

Tiede on tämän massiivisen osittuneen sektoriälykkyyden vaikuttava, mutta syvähdistelykyvytön kokoelmalinnake, jonka resurssit ja kyky *noudattavat testaavuuden rajoja*. Se ei näe tilaansa, mutta taistelee menneiden aikakausien suuntausolosuhteissa saavutetulla massallaan toisinajattelua vastaan, organisoidusti ja voitokkaasti.

Tieteen puolitetoinen ydinparadigma ymmärtää ainoastaan yhden maailmanlähestymistavan: "rautalangasta vääntämisen tavan". Muu on vallankäytöllisen taikaukoleiman takalukossa ja materialistisen pintaperustelu-uskonvaatimuksen näivettävässä talutusnuorassa.

Väärästä epäilymotiivista näennäistotuudeksi

Epäilyn perusteena käytetään yleensä väärää metodologiaa. Se että jotain ei ole (vielä) todistettu, ei kelpaa siksi. Todisteiden puute palvelee kankeaa maailmankuvaa joka *tulee uskoneeksi*, että sitä mitä ei voi tieteellisin menetelmin todistaa, ei ole olemassa - tai sitä ei auktoriteettiaseman menettämisen ja ennakkoluulon syistä ole edes yritetty todistaa, sillä kasvojen menetyksen pelko on yleensä totuutta suurempi voima.

Lähtökohtaerheestä ylöspäin yksisilmäisyyteen

Vaatii suunnatonta uskoa, että olettaa sattuman ja kaaoksen luovan käsitämättömän monimutkaisia lakeja, rakenteita, atomipilvimuotoja, niiden havaittsijoita ja organismeja, jotka ylläpityvät tietyn ajan muuttumatta. Tällaiselle pohjalle rakennettu "miten kaikki toimii tutkimus" tulee suunnattoman sokeaksi ihmeelle, vaikka toisin väittäisikin.

Dogmatismien ja organisoinnin seuraus

Uskonnot ovat totuuden puun kuivuneita oksia. Tiede on osittain nähtävä niiden toiseen laitaan heilahtaneena tarpeellisenä vastavoimana. Syväjärki tuo heilurin lopulta enemmän keskelle.

Kyseenalainen velvollisuudentuntomotiiviohjuri

Jos on sisäänotettu tieteen lojaliteettia takovaan kunniajärjestelmään, on altis sokealle ja automaattiselle puolustusasenteelle ja tieteelliselle auktoriteetiuskolle.

Totunnaisten maailmanlähestymistavan tiedostamaton rajoite
Toinen näkee asian sisältä käsin, toinen opetetun tiedon valossa. Jälkimmäinen sanoo: emme voi nähdä koko totuutta: ”Kaadettu oppi” on samalla sekä siunaus, että kirous. Se ohjaa oivalluskyvyttömyyden kentälle ja ajaa oikeuttamaan suuntansa. Kun synnyttää tietyn totuudenlähestymistavan, se sanelee huomaamatta oman jatkonsa.

Kuplakerhon keinotekoinen raja

Falsifikationismin mukaan todella olennaisia ovat vain ne väitteet, jotka on mahdollista osoittaa vääräksi jollakin havainnolla. Huomaamattaan kyseinen *oppi* tulee määrittäneeksi tieteelle keinotekoiset rajat. Niiden edelleen huomaamattoman hyväksymisen jälkeen keskustellaan vain havaintotieteen piirin sisäpuolella. Kun sille kertyy materiaalia ja alkueräinen väärän päätelmän ehto unohtuu, se alkaa vahvistaa omaa näkökulmaansa ja väärään auktoriteettiin vetoavia kieltäjiä löytyy jo runsaasti.

Pintakäsitelukkiumapuusilmä

Filosofiassa käsitteillä ei tule olla itseisarvoa. Ne ainoastaan viittaavat kuningasideaan. Ne tulee voida vaihtaa ja lähestyä asiaa toisella valaisevalla termillä. Yhdeksi sovituksi termiksi jäädyttäminen ei toimi filosofian alueilla, kuten esimerkiksi tekniikassa. Muutoin käsitelukkiuma tekee puheesta vain syväoivallusta välttelevää sanojen siirtelyä, joka on tuomittu palaamaan takaisin pinnalle. Hyveen keskusta vailla olevat, ja siksi loputtomien saivartelujen kentille eksyneet filosofit tukeutuvat viimeisenä keinonaan käsitteiden jäädyttämiseen, koska viiteymmärrysyhteys on herkkyyden menettämisen myötä poikki.

Tieteellistä maailmankuvaa pidetään yleisesti virheettömänä. Sen puolueettomien tuotosten oletetaan takovan kokonaan luotettavan maailmankuvan, joka johtaa meitä kohti kasvavaa faktista tietoa ja vapautta harhakuvitelmista.

Onko kuitenkin olemassa jotakin, johon tieteellinen metodi ei yllä? Onko tuo puuttuva osa juuri se olennainen pala, jota jollakin sanattomalla tavalla ontto aikamme kaipaa?

Entä onko tieteellisessä maailmankuvassa edelleen uskomusten jäämiä, jotka ovat laadultaan erilaisia ja siksi vaikeasti tiedostettavia, mutta kuitenkin kokonaisuutta olennaisesti vääristäviä?

Uusimmassa teoksessaan R. A. Karmanen tarttuu pyhäksi ja loukkaamattomaksi julistetun tieteen kestävämpään perustaan ja vyöryttää esiin asioita, joita emme halua tietää...

